

אמנם היה בדעתי וכתבתי לך על כך שאת הספר של "שריקה" רציתי לחלק לשניים, החלק האחד עליו כתבתי והוא מיועד להרבה עיניים ואלו החלק השני רציתי לספר לך מאחר וראיתי דברים כאלו הנוגעים גם בי, מתוך השירים שלך וזו גדולתו של משורר, שאנשים יכולים להזדהות עם קריאת הדברים כאלו נכתבו עליהם. אחר כך באו ימי החג ואני חשבתי שיהיו רגועים ויהיה לי המקום הפנוי שיאפשר לי לספר לך, אלא שהארועים הזעירים של החיים רדפו זה את זה וחשבתי נו זה כבר עבר אין צורך להטריד אותך וממילא אין זמן.

אלא שאז חגגת לי חגיגה. ביום רביעי בקול המוזיקה נעמדתי עמידת דם בהפתעה, כאשר ברגע של קריאת שירה קראת את שיריך. כל כך יפה קראת, עם ההטעמה במקומות הנכונים ודוקא את השירים על הפוליטיקה שעליהם רציתי לספר לך, אבל עד שזויתי וכפי שכבר כתבתי ימי החג כל כך מלאים פעילות. ואז ביום חמישי היתי ברדיו בגל שמספרים על עלילות ושחיתויות ומהרתי לקול המוזיקה בדיוק בחמש דקות לפני החדשות, כדי להמנע מהם ושוב הפתעה שניה, נתנו לך את מלא תשומת הלב לשמחתי ושוב התחלת לקרא והפעם שריקה ואני חיבת לספר לך, שכאשר בני זיו הביא לי את הספר שלך, הביט האיש שלי בספר ומשום מה החליף את האותיות, בעצם רק אות אחת ובמקום "שריקה" יצא לו "שִׁלִּיקָה" כלומר שמי הוא זה מן הבית. (נולדתי למשפחה כבת זקונים ולאחי השלושה, בפער של לאחר כעשרים שנה. לא במקרה אלא במכוון, היות ואמי סבלה מגיל מעבר שהיום קוראים לזה במילה נוראה בלות, יעץ לה רופא, שאם תהרה ותלד אולי הכל יסתדר. ואמנם זה מה שקרה, אלא שאני לא היתי כלולה בתכניות של אחים עלמי חן שפתאום צצה להם אחות. הם לא ידעו על התרקמות חיי והלידה היתה הפתעה גדולה עבורם. אחי האמצעי ליאון, חשב מחשבה נלוזה באותם ימים של עזיבת הבית. דבר שלא נשמע כמוהו. הוא התביש מאד בקיומי, אלא שקרה דבר מעניין כפי שמסופר. בעצם גם אמי לא רצתה בי וכאשר הביאו אותי הביתה, היא הניחה אותי אי שם ולא רצתה לטפל בי. אלו לא באה אחותה הבכורה והאיצה בה ומארה לה הרי את שרצית תמיד בת, הנה משאלתך התקימה ויהיה מי שישעך אותך ואת בעלך לעת זקנה, הנה הבת המקווה הגיע, ומה עוד שרצינו בת כדי לקרא לה בשם אמא שלנו רחל." כפי הנראה שזה שכנע את אמא לטפל ולגדל לעצמה את העוזרת. ואלו אחי ליאון, שלא רצה בכלל לראות אותי, שוכנע על ידי האחות הצעירה של אמא, להשליך לעברי מבט קטן ובדיוק באותו הרגע קרה הנס, כפי שתינוקות מעוותים את פרצופם ולפעמים יוצא להם מעין חיוך, כך כאלו חייכתי אל מול פני אחי ושביתי את לבו לכל ימי חיו. כעת הבעיה היתה שההורים בחרו לי את השם רחל כשמה של הסבתא, שהיתה אהובה על אחי, אבל היא מזמן מזמן כבר הלכה לעולמה ושם כזה שם בסופיה נשמע נורא לאזני אחי. כל הרחלות היו ל"שִׁלִּיקָה". אלא ששלי זה גם כן שם אשה גברת ואני מה לעשות נולדתי פג. אי אפשר לקרא לי בשם של גדולים. ואז באה בטבעיות הגישה הפינוקית כביכל להאריך את השם ל"שליקה" וכך אני קרויה עד היום, בקיצור ארוך ומפנק ואפילו נכדי ונכדותי כך קוראים לי שליקה.

ברגע שעמוס אישי קרא את שם ספרך בטעות שליקה במקום שריקה נכנסת לי לתוך המשפחה. ואז, ביום חמישי כאשר רציתי לשמוע את הקריאה שלך, זה היה במטבח נשענתי על השיש ואני קשובה מאד, לודמילה שהיא המטפלת של אישי וגם עוזרת לי מאד מאד במטלות היום יום של הטפול בבית, ראתה שמשוהו איננו כשורה אתי ומיד התחילה במבטא הרוסי שלה לקרא לי "רחל" במלעיל שמוציא אותי מדעתי והיא המשיכה ושאלה כשהיא בטוחה שאני עומדת כנראה להתעלף " מה קרה, רחל". וזה הפריע לי כל כך ורציתי להעיף אותה למרות שהיא כל כך נחוצה לי תמיד. אז רמזתי לה שאני מקשיבה לרדיו, אבל היא, היא לא כל כך האמינה לי ואז שאלה: "חדשות? מה אמרו בחדשות?" כל כך רציתי לנער אותה ממני וכמעט וכבר סיימת לקרא את השיר, אז אמרתי לה: "זה שיר, פואזיה". אבל לודמילה שיודעת הכל הגיבה בזלזול. "פואזיה? פֶּעֶבְרִיתֶסְקִי, אין פואזיה, יש רק שיר" ונענעה בראשה בתנועה כאלו חיללתי לה משהו. ובינתיים הסתימו להן חמשת הדקות של שירה בקול המוזיקה ואני היתי די בדכאון שכך זה נגמר לי. ספרתי לעמוס, אבל מה גברים מבינים בשירה?...

וכך את חושבת שהסתיימו ההפתעות שלי? לא. ביום שבת כשאני דחוקה בין הסירים המייסרים, כי הבנים והנכדות יגיעו עוד מעט מה אני שומעת, מארחים את המשוררת חמוטל בר-יוסף עם צאת ספרה שריקה. יההה ... אפילו הפסקתי את העסוקים שלי לדקה. דורה הכלבה של בני, שעוזרת לי במטבח בתקווה גדולה מצדה שיפול מידי משהו טעים, הציצה כשהיא פוקחת עין אחת ואני כמעט ורציתי לומר לה שגורי עדין רץ בריצת ניווט שלו ושלא תדאג הוא יגיע בסוף, אבל ליתר בטחון התפללתי שבני זיו עם הילדות, יאחרו מעט וכך אשמע את כל התכנית אתך ללא הפרעה.

תפילתי נענתה, יש אלהים! עבדתי במרץ ואם את יודעת לשמור סוד, אז אני מכינה בורקס וגם בורמוליקוס. כלומר הפסח חוגג אצלנו את חג החרות במלוא תפארתו. הבורקס שלי מאד טעימות (ואני אומרת זאת בעונה רבה.) והבנות ישר כשנכנסות מהדלת שואלות האם הן מוכנות ואלו הבורמוליקוס (זו לא קללה) אלה עושים אותן ממצה שרויה במים סוחטים, מוסיפים ביצים מתבלים חלק במלח ופלפל שחור והחלק השני בסוכר ווניל ואחר כך בעזרת כף יוצקים לתוך שמן רותח. זה טעים... ברמות. הבעיה היא עם השם הזה שנכדתי הקטנה לילך איננה יכולה לבטא ואז נגה אחותה הבכורה מתרגלת אתה עד שלמדה. מסכנות, אמא שלהן מרשה להן רק אחת כזו. ובמיוחד בימים אלה שגם בורקיטה אחת מותר להן הן מאושרות מאד. כל כך נבונה כלתי שיודעת לחנך אותן מראש, לדעת מה להכניס לגוף ולא דברים מיותרים.

ואיפה הינו, למדתי הרבה מאד מדברך, הוספת נדבך בעניין הספר "השתוות" במיוחד כשדננו בו ב"חברותא".

ולאחר שהכברתי כל כך במילים, עדיין לא ספרתי לך על המקומות בהן אנחנו נפגשות. אולי בפעם אחרת. כעת אני עדיין תחת רשם החגיגה. מאחלת לך המשך חג חרות שמח. רחל (גור סבילה)

